

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredie behandling af forslag til normeringslov for finansåret 1954—55.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 4603).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ordføreren (Karl Olsen): Udvalget har i et møde mellem anden og tredie behandling behandlet lovforslaget og indstiller det enstemmigt til vedtagelse i den form, det fik ved anden behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 128 stemmer; 11 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Første behandling af indstilling om beslutning af folketinget angående statsregnskabet for finansåret 1951—52.

(Udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 347).

Udvalgets indstilling sattes til forhandling.

Ordføreren (Poul Hansen [Svendborg]): Udvalget har nøje gennemgået statsrevisorernes udførlige betænkning over statsregnskabet for finansåret 1951—52. Jeg skal først fremsætte nogle almindelige betragtninger over dette tilsyneladende store værk. Man kan vistnok ikke sige, det er en bestseller, men det er dog en offentliggørelse, der hvert år kommenteres stærkt i pressen, idet det ikke kan undgås, at betænkningen indeholder meget, der foruden at være almenlydig tillige sommetider kan virke som et glimrende blikfang i overskrifter. Vel kan der i betænkningen findes

mange kuriositeter, men det er ikke det væsentlige. Det egentlige er, at denne årligt udkommende bog viser værdien af vort demokratiske system. Her ser man, at statens regnskab gennemgås af samvittighedsfulde mennesker, at direkte misbrug — heldigvis sjældne — afsløres og andre forebygges, og at ethvert svinkearinde påpeges til skræk og advarsel for eventuelle andre mindre påpasselige. Statens virkefelt er stort, og på denne baggrund må det siges, at revisorernes anmærkninger er forholdsvist få. Jeg har ønsket at sige dette, fordi det ville være forkert ved en overfladisk gennemgang af det temmelig store værk at drage den konklusion, at det ikke stod godt til i vor forvaltning. Tværtimod synes jeg, man kan sige, at statsrevisorernes betænkning netop viser det modsatte. Helhedsbilledet er godt, og borgerne kan stole på, at statsrevisorerne er på vagt, ikke alene overfor de få misbrug, men også overfor selv mindre påpasselighed.

Som det fremgår af udvalgets betænkning, har man særlig hæftet sig ved bemærkningerne på side 209 i statsrevisorernes betænkning om kontrol med forsvarrets beholdninger. Udvalget har desangående modtaget yderligere redegørelse fra den højtærede forsvarsminister, hvoraf det fremgår, at ministeriet selv overfor hovedrevisoratet i 1950 har anmodet om at få gennemført en mere effektiv revision af materielregnskaberne, og at man i fælles samarbejde har fået tilvejebragt mere effektivitet i revisionen.

Det fremgår endvidere af udvalgets betænkning, at det har haft samråd med den højtærede justitsminister i anledning af de bemærkninger, som i en særberetning i statsrevisorernes betænkning var blevet fremsat angående revisionen af visse regnskaber for offentligt indsamlede midler. I dette tilfælde drejede det sig om Rigsforeningen til Bekæmpelse af de rheumatiske Sygdomme. Offentliggørelsen af denne særberetning virkede stærkt generende på foreningens arbejde. Generelt må man sige, at det ikke kan være ubilligt, at det offentlige, i dette tilfælde staten, ønsker et vist indseende med forbruget af midler, fremkommet ved offentlige begunstigelser, selv om det i dette tilfælde ikke drejer sig om direkte tilskud, men om en lotteritilladelse.